

Artikelvisning

[Tilbage til liste](#) | [Ny søgning](#) | [Rediger søgning](#) | [Print](#) | [Hjælp](#)

L

| Artikel: 1 ud af 11 | [Vis næste »](#)

» [Gå t](#)

e04a45c2

» [Dowr](#)

Breve fra læserne

» [F.A.C](#)

Berlingske Tidende 24. oktober 2005, 2 sektion, magasin, side 10

» [Se er](#)» [Kont:](#)» [Tilme](#)

Der er stadig liv i Radio Drama

Jeg havde nær fået morgenkaffen galt i halsen forleden og jog halvkvalt det ene ben i begravelseshabitten. Jeg havde læst en nekrolog over en livslang med- og modfighter, som jeg ikke engang vidste var syg! Det kan umuligt være sandt, afgjorde jeg med mig selv, men det stod der sort på hvidt: »Radioteater på lånt tid«, sagde overskriften i Berlingske Tidende 19. oktober. Og: »Tiden er løbet fra os«. Så kontant siger Radio Dramas chef, Malene Kierkegaard Nielsen, det ...

Nu er det sådan, at jeg har min daglige sparring med Radio Drama og har haft det i snart 35 år. Jeg kender Radio Dramas styrker og svagheder og har godt nok gennem årene savnet noget punch i min makkers slagrepertoire, men derfra til at han skulle være døende, det har jeg aldrig mærket noget til. Men manet af avisens ord så jeg i ånden hans hud falme fra liv til død på få sekunder. Det var det rene Spielberg. Og så var det mit ben stivnede i de sorte bukser, for jeg kom pludselig i tanke om, at nekrologen, jeg havde læst, da vist endte i en helt anden dur.

Jeg greb atter avisen og så, at budskabet ved nærlæsning var det stik modsatte af en dødsannonce. At Radio Drama – langtfra at leve på lånt tid, endstige være døende – arbejder på at få sine prægtige præstationer ud til publikum via helt nye bærbare, on-demand og hvad-ved-jeg-medier, samtidig med at hele Danmark snart kan få lov at lytte sig ind på samtlige min gamle makkers opvisninger på internettet. Jamen, hurra! Et arkiv af gyldne stunder. En gave til befolkningen.

Og nu er det, jeg spørger: Hvorfor skulle dette glade budskab pakkes ind som en nekrolog?

Nogen må have misforstået noget.

Radio Drama er bestemt ikke død. Han savner muligvis p.t. noget ansporing, inspiration og først og fremmest kærlighed. Men i sig selv basker han stadig både med halen og med handskerne og vinder til stadighed både guld og sølv på alverdens festivaler. Radio Drama er – i lighed med TV Drama – blandt de fightere, der sætter DR på verdenskortet og sætter fokus på firmaet som en af verdens bedste public service-stationer. Så undlad venligst at sende blomster og kranse. Begravelsen er aflyst.

Ole Kröll

Instruktør

Bispebjerg Parkallé 15

2400 København NV

DSB kører i tomgang

På strækningen København-Helsingør kører der dagligt rigtig mange dieseltrukne tog med de gamle røde vogne samt ligeledes dieseltrukne dobbeltdekkere. De er tomme og gennemgående uden stop. Det er tilsyneladende regionaltog for Sjælland, der skal »vend« i Helsingør.

Sættes afstanden København-Helsingør til 40 km, bliver returrejsen altså 80 km, der skal holdes op mod de betalende returrejser, hvoraf den længste vel er København-Gedser på ca. 300 km – de øvrige kortere, men med samme 80 km tomgang. Det er et ganske urimeligt spild, især når henses til, at Østerport for et par år siden blev ombygget og fik en ny perron 1/2 samt en del opmarch-spør, angiveligt til opmarch for netop regional-togene. Siden anlægget blev taget i brug, har jeg set 1 stk.

rødt tog én dag på et af opmarch-sporene, der med deres rustrøde farve vidner om ringe brug. Det er et voldsomt ressourcospild, idet lokoførerne skal have løn for at køre de tomme tog frem og tilbage til Helsingør, hvorved der slides på skinner og materiel og brændes en hel del dieselolie af. Samtidig øges støjbelastningen for naboerne.

Såfremt man vil hævde, at anlægget ved Østerport alligevel har vist sig ikke at have tilstrækkelig kapacitet, hvorfor har man så bygget det? Hvorfor anvender man ikke det store, gamle godsanlæg på den anden side af Hovedbanen, hvor der skjuler sig mange gamle rustrøde skinner i græsset?

S. Birk Petersen
Skodsborgvej 408
2942 Skodsborg

Spild af gode akademikerkræfter

Dagen hvor ulighedsdebatten nåede sit højdepunkt i Danmark, kunne man se tre rimelig unge mænd, som malede vægge, pudkede lofter og satte tapet op: en læge, en biokemiker med ph.d.-grad og husejeren, en professor i økonomi. Alle tre stoppede meget tidligt på deres job den dag for at renovere huset. Stemningen var helt i top, og renoveringsarbejdet gik fremragende. Stemningen steg endnu mere, da professorens kone kom med kransekage og kaffe.

Da de tre sad sammen ved kaffebordet, fandt lægen pludselig ud af, at renoveringsarbejdet var med til at skabe et kæmpe samfundsmæssigt tab: han kunne have behandlet 20 patienter i tidsrummet, hvor han havde pudset loftet. Biokemikeren kunne have gennemført et nyt eksperiment eller gennemgået en artikel, og professoren kunne have forberedt sin forelæsning eller arbejdet på en ny artikel til et videnskabeligt tidsskrift. I stedet for at skabe vækst til samfundet tilbragte de tre højtuddannede tiden med et arbejde, som man i andre lande gerne overlader til rigtige eksperter. Det var de alle tre enige om.

Alle tre var også enige om, at ingen vil bytte at bo i Danmark for at bo i USA (hvor professoren har forsket i nogle år) eller i Storbritannien (hvor lægens kone kommer fra, og hvor biokemikeren har læst som ph.d.-studerende). Men alligevel er ligheden – specielt med hensyn til lønbeskatningen – gået fuldstændig over gevind. Hvorfor skulle eksperter i medicin, biokemi eller økonomi udføre et arbejde, som rigtige eksperter ville klare langt bedre? Selvom det klart ville betyde en samfundsøkonomisk forbedring, hvis alle eksperter arbejdede inden for deres ekspertområde, så er det helt upraktisabelt: en professor i økonomi, en læge eller en biokemiker har ikke råd til at betale en håndværker.

Størstedelen af deres indkomst går nemlig direkte til skattefar.

Spørgsmålet, de tre stillede sig, var endelig: Har Danmark virkelig råd til, at landets klogeste hoveder tilbringer deres tid med at male vægge, pudse lofter og sætte tapet op? Eller skal landets kloge hoveder hellere prøve at øge indsatsen for videnssamfundet?

Ulrich Kaiser
Professor i økonomi
Syddansk Universitet

Hvorfor ikke kurere et handicap helt?

Min søn Magnus på lidt over tre år er født døv og fik af det danske sundhedsvæsen opereret »kunstig hørelse«, et såkaldt Cochlear Implant, på sit højre øre for halvandet år siden. Det fungerer godt, men han er stadig kun halvt »kureret« for sit handicap.

De lande, vi normalt sammenligner os med, opererer i vidt omfang på begge ører, fordi det giver børnene langt bedre muligheder for at klare sig uden støtte i deres opvækst (institution, skole etc.) samt videre i livet som fuldgyldige samfundsborgere. Det gør vi ikke i Danmark. Derfor har jeg lige været i Sverige – for egen regning (kr. 170.000) og fået opereret min søn på det andet øre.

Jeg mener helt principielt, det er forkert, at den danske stat ikke vil gå ind og tage fuldt ansvar for at kurere døvfødte børn så godt som muligt – nemlig på begge ører. Det kan godt være, det koster mere i første hug, men på lang sigt vil børnene være mindre (om overhovedet) afhængige af støtte og være bedre i stand til at bidrage til samfundet.

Mette Gammelby
J. Michaelsensgade 6
8000 Århus C

Stednavne:

DANMARK

Emneord:

ELEKTRONISKE_MEDIER TOG JERNBANETRANSPORT

Personer:

Virksomheder:

Titler:

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret og må ikke kopieres uden særlig tilladelse.

En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

| **Artikel: 1 ud af 11** | [Vis næste »](#)

[Tilbage til liste](#) | [Ny søgning](#) | [Rediger søgning](#) | [Print](#) | [Hjælp](#)

Nørre Søgade 35, 2., 1370 Kbh. K, Tlf.: 33 47 14 50, Fax: 33 11 56 28, info@infomedia.dk, CVR-nr: 26937